

Samfundsklasse, som man har tænkt sig nærmest skal nyde gode af dette Lovforslag, og jeg vil da spørge, om der ikke er en Fristelse for dem, som ere paa det mislige Punkt, at de ikke ville bestille ret Meget, men kun ville holde det gaaende, at sige: Vi kunne kun fortjene en lille bitte Smule, og vi ere i en Sygefaste, giv os altsaa, hvad vi i øvrigt behøve. Jeg kan ikke indse, at der vil blive noget særlig Nebværdigende i at gjøre dette, thi de beholde jo alle deres borgerlige Rettigheder. Der er en Yare heri, som man ikke kan se bort fra, og hvis § 4 blev til Lov, vilde det praktisk komme til at foreligge mange Gange. Det er noget, som man maa høre paa, og jeg tror ikke, at det er tilstrækkeligt eller heldigt at sige, at Bestyrelsen jo skal udøve sit Skjøn. Jeg tror, at man derved paalægger Bestyrelsen Noget, som den ikke kan gennemføre, og jeg vender mig derfor atter til det ærede Medlem og takker ham, fordi han har udtalt, at Alt skal være notorisk, thi saa veed man, hvad man skal holde sig til, men saa duer Paragrafens Bestemmelser virkelig heller ikke. Jeg maa gjøre en Bemærkning endnu til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holtstein-Ledreborg). Det ærede Medlem krebsede aldeles bestemt om eet Punkt og kom altid tilbage dertil, nemlig Statskassen, Statens Dverflødhedshorn, hvorfra alt Godt og Fornødent skal komme. Naar man virkelig vil tro, at det er Opgaven, paa ethvert Punkt at vise hen til Statskassen og til dens Midler i alle Tilfælde, hvor man kan faae en lille Smule Paastub, en lille Adresse til at henvende sig til den, og naar man ikke er bange for de Følger, det vil have, at der bliver en 1,200 smaa Krebse, hvis Bestyrelser faae en ubegrænset Udskrivningsret fra Statskassen, kan jeg forstaa, at man kan komme til det, der er bragt i Forslag. Men naar man mødes i en Slags fælleds Erkjendelse af, at der i det borgerlige Samfund bør være et Led imellem Individet, det eneftaaende Individ og det offentlige Fattigvæsen, anser jeg det for uheldigt, at man kun vil stræbe hen til at finde eet Punkt, Statskassen. Det er det Gnefte, som det ærede Medlem erkjender for muligt eller i alt Fald for at have nogen som helst Betydning (Holtstein-Ledreborg: Det er rent galt!). Det ærede Medlem siger, at det er rent galt; jeg har nu sidet lige ved Siden af det ærede Medlem, og jeg har hørt overordentlig nøagtigt efter, hvad det ærede Medlem har sagt, og jeg skal indrømme det ærede Medlem, at det er rent galt i en vis Forstand at ville noget Saadant. Jeg tror dog ikke, det er en Misforstaaelse, naar jeg siger, at det ærede Medlem aldeles bestemt har talt i den Retning (Holtstein-Ledreborg: Det er urigtigt, at jeg kun har opstillet eet Led!) Sa, man kan jo let tage et lille Ord ud, men jeg tror, det ærede Medlem i det Væsentlige og i Sovebsagen har talt i den Retning, jeg her har

paapeget, og derfor er jeg ham til en vis Grad taknemlig og forbunden, thi han kom dertil, fordi han i sin Ubefaling meget aabent erkjendte Berettigelsen af forskjellige Indvendinger. Det ærede Medlem stillede sig i alt Fald i sin Motivering temmelig vidt fra sine Medforslagsstillere, hvilket jeg tror er nyttigt til Belysning (Afbrudelse af Holtstein-Ledreborg). Det er min Opfattelse, at det er nyttigt — det er muligt, den er feil — fordi Forslaget derved bliver stillet, om jeg saa maa sige, i en Belysning, baade fra den ene og den anden Side, og tillige faar et vist Skjær, der gaar midt imellem (En Stemme: Fra oven!). Sa, man kan ogsaa godt sige fra oven, hvis det ærede Medlem vil have det. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at jeg havde misforstaaet § 7. Jeg skal ikke forbyde mig i Spørgsmaalet, der er allerede talt nok derom, men jeg tror ikke, at § 7 kan forstaaes saaledes, som den ærede Ordfører vil have det, at der ifølge den aabnes Bestyrelsen fri Afgang til at bruge alle Midler til Fyldestgjørelse af § 5. (J. Nielsen: Saa skal den blive tydelig!) Sa, naar det ærede Medlem vil gjøre den tydelig, saa skal jeg sige, at jeg sætter Pris derpaa, thi naar man vil foreslaa Noget i den Retning, er det utvivlsomt heldigt, at det foreslaas saaledes, at det ikke kan misforstaaes. Naar jeg altsaa siger, at jeg sætter Pris derpaa, maa jeg dog tage en Forvaring, det er naturligvis ikke i reel Henseende, men det er i formel Henseende. Den ærede Ordfører kunde heller ikke forstaa, at man kunde have Noget at indvende mod de Bevillinger, som her er Tale om, da der dog var mange Bevillinger, hvorpaa Folkethinget og Regjeringen ikke havde nogen i det Enkelte gaaende Indflydelse, Bevillinger af runde Summer, hvor den havde meget liden Kontrol med Anvendelsen, Bevillinger endog af Summer til Skolevæsenet, hvor de blot gives paa visse Bilkar, f. Ex. en vis Sum pr. Lønde Hartkorn, svarende til de Beløb, der gives af Amtene til Skolefonden. Jeg tror dog, der er nogen Forfjel derpaa. Man har dog i Reglen en bestemt Ret til at bestemme Summens Størrelse, eller visse bestemte faktiske Momenter at gaa efter, men hvad er det, som der her er Tale om? Her er Tale om at give Bevillingsmyndigheden bort til 1200 — Tallet er i øvrigt ikke korrekt, — men lad os sige 1200 Bestyrelser for den Slags Kasfer rundt omkring i Landet, som, efter det Skjøn, de anstille, udskrive Penge i et ubegrænset Maal, som skulle ydes af Statskassen. Jeg tror, at dette dog er en ganske anden Art af Bevilling end dem, vi ellers her ere vant til at færdes med. Det maa være mig tilladt at gjøre en enkelt Bemærkning i Anledning af en Udtalelse, der igaar blev fremsat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger). I Forbindelse med flere Ting talte det ærede Medlem om, hvad der kunde bringes ind under denne